

SUŠENÁ SUŠENKA

červen
2013

Časopis Základní školy U Nemocnice v Rumburku

OBSAH:

str. 4-5

Nicholas Winton

Výlet do Terezína

str. 6-7

Pro chytré hlavy a vymalovánky

str. 8-9

Proslovy:

Loučíme se s Vámi -9. A a 9. B

str. 10

Tak jsme se dočkali!

Školní rok nám utekl jako voda a my už přemýšlíme, kam se vydáme o prázdninách, co všechno chceme stihnout během těch dvou příjemných měsíců, do jakých končin se dostaneme... Snili jsme o tom celý rok a máme to tu! V první řadě Vám čtenářům přejeme, aby to byly krásně prožité dny plné zážitků. Při psaní těchto řádků na nás ale doléhá i jakýsi stesk po tom, co již končí - odchází nám devátáci, na které budeme moc vzpomínat. Na tomto místě bychom chtěli popřát právě jim, aby jejich další cestičky byly správné a ne moc hrbolaté, aby se jim dobře dařilo na školách, které pro sebe vybrali, zkrátka aby byli spokojeni ve všem, co je čeká nového.

V červnové Sušené Sušence Vám přiblížíme, jak devátáci prožívali exkurzi do Terezína – Malé pevnosti a Muzea ghetta, kterou podnikli na konci května. Další článek je věnován Nicholasi Wintonovi, muži, který je hrdinou nynější doby a jehož nominování na obdržení Nobelovy ceny míru jsme s 9. ročníky a mnohými učiteli peticí podpořili. Aby bylo téma trochu odlehčeno, na dalších stránkách objevíte křížovky pro chytré hlavy a vymalovánky pro nejmenší. A potom opět trochu přitížíme naší mysl. ...závěrem se s Vámi devátáci sami loučí v podobě proslovů, jimiž uzavřeli své působení na naší škole. Za všechna ta krásná slova a vzpomínky jim děkujeme! Zanechávají v nich i odkaz pro ty mladší i nejmenší, že stojí za to usilovat o přátelství nejen mezi spolužáky navzájem, ale i s učiteli, kteří nejsou protivníci, ale průvodci ve světě poznávání.

Pojďme si užít všechny tyto řádky, se kterými se Sušená Sušenka pro školní rok 2012/2013 loučí.

Za redakci Tereza Tahalová

kresba Roman Liščák

Nicholas Winton

Sir Nicholas George Winton (* 19. května 1909, Londýn) je britský makléř a humanitární pracovník, který v roce 1939 zachránil 669 převážně židovských dětí z území ohroženého Československa před transportem do koncentračních táborů tím, že jim zajistil odjezd vlakem do Spojeného království. Žurnalisty je někdy nazýván britským Schindlerem.

Jistě si vzpomínáte, jak někteří z Vás měli možnost navštívit před pár týdny v našem kině společně se školou vzdělávací projekt Nickyho rodina. Pojdme se tedy opět na stránkách našeho časopisu k tomuto úžasnému člověku vrátit a přiblížit si jeho životní osudy.

Nicholas Winton se narodil v rodině německo-židovského obchodníka Wertheimera. Rodina se přistěhovala do Anglie již v roce 1907 a změnila své příjmení na Winton. Rodiče na své židovské víře příliš nelpěli a také malého Nicholase nechali pokřtít. Po vychození základní

školy v Hampsteadu (dnes část Londýna) navštěvoval internátní školu ve Stowe a ještě před složením maturity se zaučoval ve Vojenské bance. Později odjel k příbuzným do Německa a získával praxi v různých bankách v Hamburku, v Berlíně a nakonec i v pařížské Národní bance. Počátkem třicátých let se vrátil do Anglie, kde v důsledku hospodářské krize rovněž vystřídal několik bankovních domů. Během dovolené v zimě 1938 se zapojil do záchrany židovských dětí z Československa, kterým pomáhal dostat se do Anglie až do vypuknutí války. Během války

sloužil u RAF, kvůli slabšímu zraku však pouze v administrativě, přestože pilotní kvalifikaci získal už před válkou. Z RAF byl propuštěn v roce 1945 v hodnosti Flight-lieutenant. Po válce se opět věnoval bankovníctví v Anglii.

Po nástupu nacistů k moci vzniklo několik dobrovolnických organizací, které pomáhaly pronásledovaným a diskriminovaným emigrovat z Německa a později i z anektovaného Rakouska a z odstoupených částí Československa. Pomoc spočívala jak v poskytování finanční pomoci, tak i ve vyjednávání s úřady států, které byly ochotné uprchlíky přijmout a kterých v případě židovské emigrace opravdu nebylo mnoho. Hned několik takových organizací bylo založeno z iniciativy kvakerské církve, mezi jinými i Britský výbor pro uprchlíky z Československa (British Committee for Refugees from Czechoslovakia, BCRC). Po křišťálové noci si v těchto organizacích uvědomili, že Židé pod vládou nacistů jsou v přímém ohrožení života a upravili svoji taktiku – namísto záchrany celých rodin se snažili dostat ze země alespoň děti tím, že jim našli adoptivní britské rodiny.

V prosinci 1938 učitel Martin Blake, jeden z pracovníků BCRC, požádal svého přítele Nicholase Wintona, který se zrovna chystal na dovolenou do švýcarských Alp, aby namísto lyžování odjel do Prahy a pomohl pražské kanceláři BCRC organizovat dětské transporty. Pro každé dítě do věku 17 let bylo nutné získat náhradní rodinu v Británii a kauci ve výši asi 50 liber, potom již nebyl problém získat pro ně britské vízum a povolení k pobytu. Byla založena Dětská sekce BCRC, kterou řídil Winton z Londýna, kde s pomocí své matky a několika dalších dobrovolníků vyhledával adoptivní rodiče, vyřizoval adopce u britských úřadů a získával příspěvky na kauce. To všechno vedle své normální práce. V Praze mezitím Tre-

vor Chadwick, nový vedoucí pražské pobočky BCRC, shromáždřoval potřebné dokumenty od rodičů, kteří měli zájem poslat své dítě do Anglie, a vyřizoval u německých okupačních úřadů povolení k vycestování. To vše pod neustálým dohledem gestapa.

První Kindertransport (dětský transport) z Prahy byl vypraven 14. března 1939 s pouhými dvaceti dětmi. Nejpočetnější byly transporty červnové (každým mělo odjet 100 až 200 dětí). Často se jednalo o děti židovských uprchlíků z Německa a anektovaného Rakouska, kteří před mnichovskou dohodou hledali azyl v Československu, a více než čeští Židé si uvědomovali závažnost nacistického nebezpečí a současně už často neměli dost prostředků, aby mohli vycestovat spolu s dětmi (kauce za dospělého byla 200 liber, nehledě na to, že

získat vízum uprchlíka bylo mnohem složitější než vízum pro dítě adoptované v Anglii).

Poslední úspěšný dětský transport byl vypraven 2. srpna 1939, kdy celkový počet zachráněných dětí dosáhl 669. Úplně poslední vlak s 250 dětmi byl vypraven 1. září 1939, ale byl zastaven a poslán zpět, protože ve stejný den vypukla druhá světová válka.

Za své nejsmutnější zážitky z té doby Winton považuje dojmy z utěčeneckých táborů, kde byli lidé z obsazeného pohraničí, a ještě horší prý byla chvíle, když se dozvěděl, že poslední transport 1. září nedorazí. Z dětí, které jím měly odjet, pravděpodobně nepřežilo holokaust ani jedno.

Přestože Nicholas Winton svůj čin nepovažuje za nic výjimečného a nikdy o něm sám nemluvil, náhoda v roce 1988 způsobila, že se o transportech ohrožených dětí z Prahy do Londýna dozvěděla jeho žena Greta tím, že našla seznamy dětí a pří-

slušné dokumenty na půdě v domě, kde Wintonovi bydleli. Předala vše historičce Elizabeth Maxwellové, která zorganizovala setkání Wintona s „jeho dětmi“ v pořadu televize BBC *That's Life* (Takový je život). Pozornost veřejnosti se k němu však upřela až po dalších deseti letech, když jeho příběh znovu připomněl režisér Matej Mináč ve filmu *Všichni moji blízcí* (1999), a později i dokument *Síla lidskosti – Nicholas Winton* (2002). V roce 1998 Nicholase Wintona přijal na Pražském hradě prezident České republiky Václav Havel a vyznamenal jej řádem T. G. Masaryka. V roce 2002 byl potom v rodné Británii povýšen anglickou královnou do šlechtického stavu. Jeho jménem je také pojmenována planetka (19384) Winton, objevená na jihočeské Observatoři Kletř. Nicholas Winton nemohl být jako potomek židovských rodičů oceněn státem Izrael titulem *Spravedlivý mezi národy*, který se uděluje lidem jiného vyznání, kteří přispěli k záchraně Židů.

Z iniciativy českých studentů vznikla petice, která žádá příslušnou komisi norského parlamentu, aby siru Nicholasi Wintonovi byla za jeho zásluhy udělena Nobelova cena za mír. Nicholas Winton byl na toto ocenění navržen již třikrát, poprvé roku 2008, podruhé roku 2011 a naposledy v roce 2013. Dosud (červen 2013) podepsalo petici zasazující se o udělení Nobelovy ceny Nicholasu Wintonovi celkem více než 213 000 lidí, přičemž přes 133 000 petentů připojilo své podpisy v rámci vzdělávacího programu *Loterie života*, určeného pro žáky a studenty základních a středních škol.

9. října 2007 dokonce požádala Základní škola v Kunžaku sira Wintona, aby mohla nosit jeho jméno. 1. ledna 2008 se škola přejmenovala na Zá-

kladní školu Sira Nicholase Wintona Kunžak.

V lednu 2011 režisér Matej Mináč představil v Praze za Wintonovy přítomnosti svůj třetí film o něm *Nickyho rodina*. Zde byla také předána druhá nominace na Nobelovu cenu za mír.

Své 100. narozeniny oslavil letem v ultralehkém letadle, které pilotovala Judy Leden, dcera jednoho ze zachráněných chlapců.

V Praze byl při této příležitosti 19. května 2009 v rámci Velké strahovské zahrady otevřen Sad zachránců dětí s obnoveným pramenem, pojmenovaným po Nicholasi Wintonovi.

1. září 2009 v 9.01 vyjel z pražského hlavního nádraží vlak Winton Train na čtyřdenní cestu. Mimořádná souprava projela trasu, kterou by přesně před 70 lety absolvovaly děti z posledního Kindertransportu, který zmařilo vypuknutí války. Předtím došlo k odhalení památníku Wintonova činu – sousoší sochařky Flor Kentové.

Nedávno Nicolas Winton oslavil své 104. narozeniny.

Památník na nástupišti pražského hlavního nádraží

Výlet do Terezína

Exkurze 9. ročníků, 29. duben 2012

Opět po roce měli žáci devátých tříd v rámci vzdělávacích exkurzí možnost navštívit Malou pevnost a Muzeum ghetta Terezín. Přinášíme Vám jejich poznatky a přikládáme fotografie. 9. ročníky doprovázela p. uč. Tahalová a p. uč. Novák.

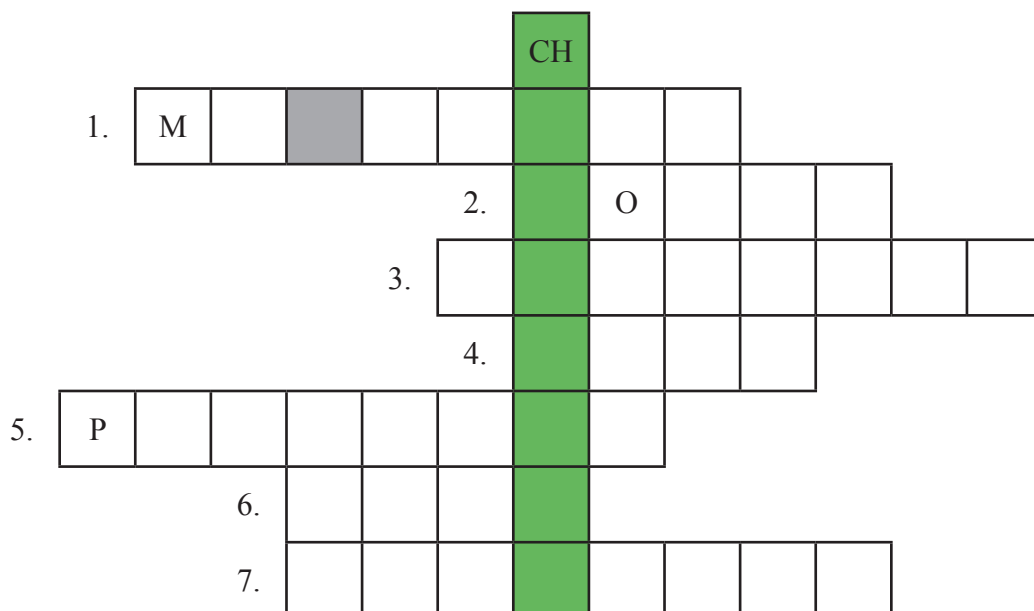
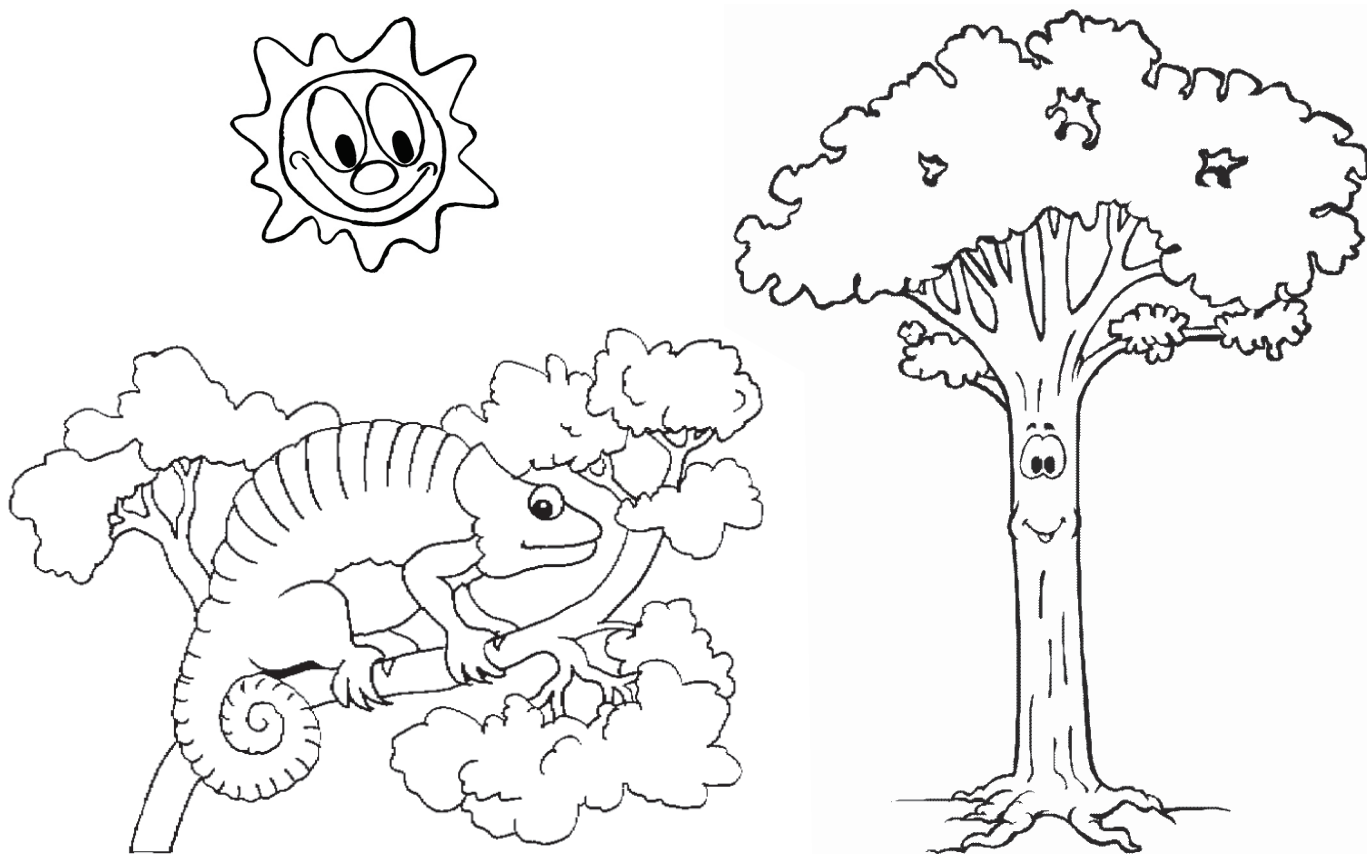
Ve středu 29.4. jsme se my, devátáci, vydali na exkurzi do Koncentračního tábora a Muzea v Terezíně. Sešli jsme se okolo osmé hodiny u bazénu v bundách a s deštníky. Očekávali jsme špatné počasí. Krátce po osmé hodině jsme vyjeli. V autobuse byla velká sranda, dokonce nám pan řidič pustil nahlas rádio. Když jsme dojeli na terezínské náměstí, vydali jsme se do muzea. Zhlédli jsme film a skvělé fotky z 2.světové války. Muzeum se nám moc líbilo a o to víc jsme se těšili na krátký rozchod. Někteří si poseděli v parku na lavičkách, jiní u fontánky na náměstí, ostatní šli projít nějaké ty krámky. Bylo těsně před dvanáctou hodinou, kdy jsme se šli podívat na Malou pevnost. Paní průvodkyně na nás již čekala a skvěle nás tam provedla. Poznali jsme cely, obydlí a také koupelny zdejších vězňů. Dozvěděli jsme se mnohé o Terezíně a jeho dění. Následoval průchod podzemní chodbičkou - ten se nám líbil nejvíce. Prohlídka byla velmi zajímavá a myslím si, že na každého zapůsobila - o čemž svědčilo i naše chování. Po prohlídce jsme se pohodlně usadili na místní lavičky, kde jsme se nadlábli a kupovali nanuky. Pak jsme nastoupili do autobusu, který to pořádně rozjel a kolem třetí hodiny nás už „vyhodil“ v Rumburku. Počasí se moc zadařilo, čekali jsme déšť a přehánky a ono bylo sluníčko! Poděkování patří slečně učitelce Tahalové, která nás tam vzala a poctivě dokumentovala foťákem. Panu Novákovi děkujeme také, jako správný dějepisář tam nemohl chybět!

Autor: Tomáš Háša z 9.A

Ve středu 29. května se 9. ročníky, v doprovodu p. uč. Tahalové a p. uč. Nováka, vydaly na exkurzi do Muzea ghetta a Malé pevnosti v Terezíně. Hned ráno nás překvapilo příjemné počasí, které původně nemělo být. Cestu autobusem jsme si užili a než jsme se nadáli, byli jsme na místě. Nejprve jsme zavítali do muzea, kde nás určitě zaujaly dobové fotky, předměty z 2. světové války a film, který nám tam promítli. Po prohlídce jsme se přesunuli k táboru. Prohlídka byla zajímavá a myslím, že na všechny zapůsobila. Bylo zajímavé slyšet a vidět, jak tam lidé žili a že to vůbec neměli jednoduché. Dobrou náladu nám to však nezkazilo a cestu zpátky jsme se zase smáli. Podle mého názoru to byl velice vydařený výlet, který nám zpříjemnil poslední měsíc ve škole. Děkujeme paní učitelce Tahalové za to, že na nás byla hodná, a panu učiteli Novákovi, že 9.A doprovodil.

Autorka: Tereza Jelínková z 9.A

1. Mezinárodní festival se vždy zahajuje cyklem symfonických básní Bedřicha Smetany, které se nazývají?
2. Malý hlodavec chovaný jako domácí mazlíček, který pochází z Jižní Ameriky, se nazývá?
3. Z Evropy do Ameriky letíme _____.
4. Co následuje po Jaru?
5. Které exotické zvíře se dokáže naučit mluvit?
6. Mezinárodní hudební festival začíná každoročně v Praze 12. května a nazývá se Pražské _____.
7. U táboráku se zpívají trampské _____.

TAJEMKA:

_____ dokáže měnit barvu podle nálady.

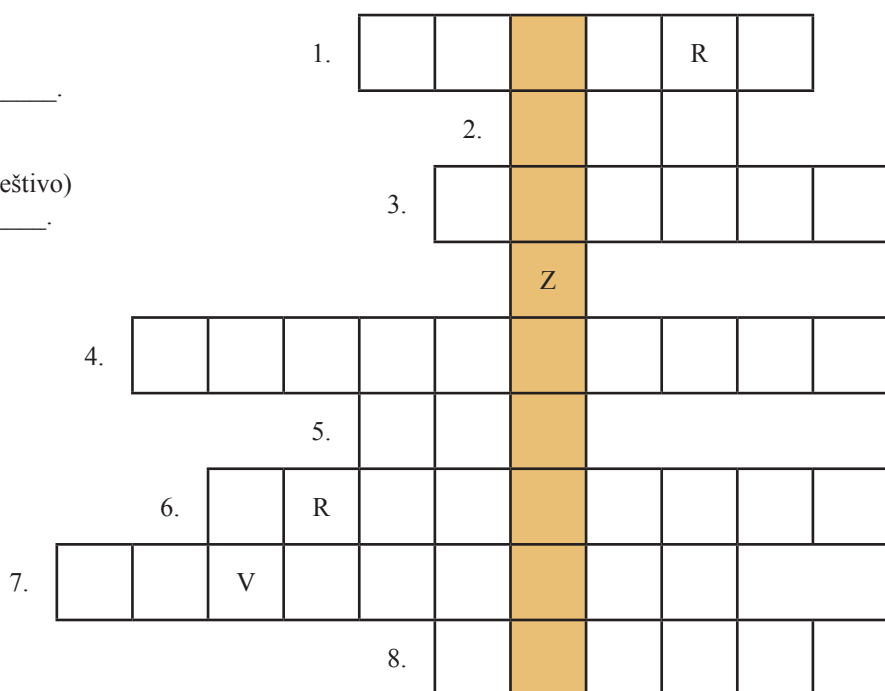
Autorka: Šárka Makovská, 7.A

1. Které zvíře umí předběhnout auto?
2. Které znamení začíná 22. června?
3. O prázdninách jezdíme s kamarády na _____.
4. Co se rozdává letos dne 28. června?
5. V létě se noc krátí a _____ se prodlužuje.
6. V kterém pásu se nemění podnebí? (sucho, deštivo)
7. S rodinou jezdíme o prázdninách na _____.
8. U táboráku se hraje na jaký nástroj?

TAJENKA:

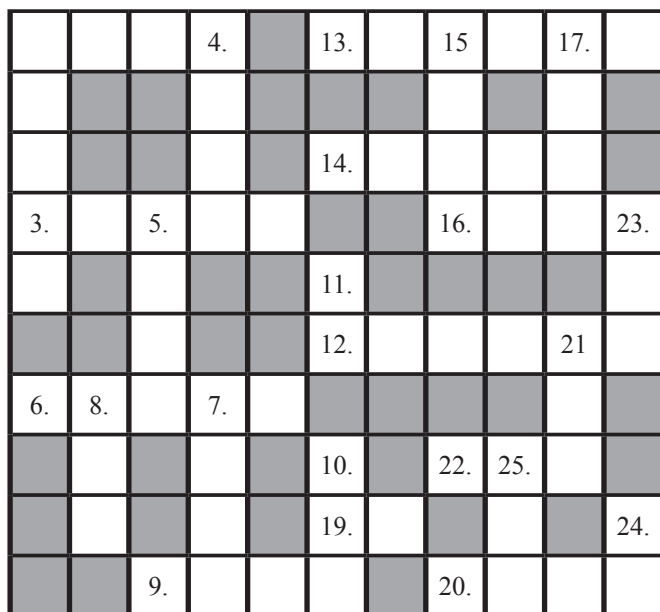
Všichni žáci se těší na _____.

Autorka: Šárka Makovská, 7.A

2. ▼

1. ►

horizontálně:

1. planeta sluneční soustavy
3. exotická plodina
- 6 druh luštěniny
9. zbytek člověka po dlouhé době
12. firma sušenek (oplatek)
13. jeden z rodičů
14. značka starého auta
16. dopravní prostředek
19. citoslovce starosti
20. domácí skot
22. herní konzole

vertikálně:

2. mléčný produkt
4. čistící prostředek
5. rodové jméno: Borovice
7. převratný vynález
8. část obličeje
10. Pat a
11. hovorově Ano
15. voňavá bylina
17. početní operace
21. hovorově E.T. (mimozemšťan)
23. české jméno
24. citoslovce smíchu
25. volání na Ivana (hovorově)

vytvořil: Ivan Pokorný

Pohled do ledničky

Lednička je jako ráj všech vůní a barev. Vždy, když otevřu to převelike bohatství, ucítím studený vánek. Ta vůně sýrů a lahodného salámu mi zatají dech. Pohled na nebeské peklo mi přeruší tlukot srdce. Na malou chvíli jsem v nebi, ale pak začne kruté peklo. Ta lahodná chuť a přízeň se změní v zlo. Ale přesto všechno jen pomyšlení na ten božský dar mi nahání sliny do úst. A proč to všechno? Protože ten krásný vztah mezi mnou a ledničkovým bohem je tak kouzelný a nekonečný.

Autorka Daniela Kubíková z 8.A

Milá paní ředitelko, vážené paní učitelky, vážení páni učitelé, milí spolužáci,

dnes je 28. červen. Pro většinu lidí úplně normální den. Pro nás, kteří chodíme do školy, je tento den jeden z nejdůležitějších dnů v roce. Na tento den se všichni těšíme již od 1. září. Nejen my žáci, ale určitě i vy – učitelé! Dnešním dnem na této škole končí naše celá, devítiletá „kariéra“. Dnes tu jsme naposled. Většina žáků se dnes těší na prázdniny a jsou šťastní, ale sami musíme uznat, že pro nás je to velmi těžký den. Dnes se musíme rozloučit s částí svého života a také přivítat novou životní etapu. Budeme na ta léta hodně vzpomínat, ať už na kamarádství, učitele, nebo na naše společné zážitky, ale také na průšvihy. Zažili jsme tady toho neuvěřitelně mnoho. Chtěli bychom poděkovat paní ředitelce i panu zástupci za to, že tuto školu vůbec vedou.

Chtěli bychom poděkovat naší paní učitelce Košnarové, která s námi prožila mnoho hezkých chvil, ale také mnoho těch horších. Přiznáváme, že naše třída nikdy nebyla bezproblémová a víme, že to s námi nebylo vůbec jednoduché... Naši češtinářce, paní učitelce Tahalové, bychom také rádi poděkovali. Je to taková naše „druhá školní matka“. Vidali jsme ji 4 roky každý den při češtině. Děkujeme jí za její pohodovou výuku bez žádných stresů. Na Vaši hudební výchovu a Vaše Klusovky nikdy nezapomeneme... Naši skvělé zeměpisářce, paní Šukové, děkujeme za její hodiny. Stihli jsme toho mnohem víc, než je v učebnici. Poznali jsme Tanvald, Slovenské Tatry, zubačku do Kořenova a mnoho dalšího. Získali jsme od Vás spoustu zkušeností a taky jste nás připravila na náš budoucí život. Vaše zážitky a poznatky nám budou velmi chybět. Děkujeme! Děkujeme paní Ruttové, která nás vždy pochopila, mluvila s námi přátelsky. Dozvěděli jsme se hodně věcí, které se budou z občanské výchovy hodit. A hlavně také děkujeme za to, že jste nás v sedmé třídě naučila vařit! Další děkování patří paní učitelce Havlíčkové. Na Vás budeme vzpomínat pokaždé, když uvidíme zeminu nebo už jen květinu. Myslíme si, že Vaši definici o půdě budeme umět ještě hodně dlouho. Chceme poděkovat také naší chemikářce paní Čáchové. Musíme přiznat, že chemie není náš oblíbený předmět. Ovšem jsme moc rádi, že jste to s námi vydržela! Máme s Vámi i lepší zážitky než je ta chemie, a to lyžařský a hlavně turistický kurs, který jsme si moc užili! Účastníci „turistáků“ nezapomenou Vaši hlášku při túrách – ještě 17 km! Dále děkujeme paní Opltové za skvělou rodinku. Váš předmět nás velmi bavil. Rádi jsme si s Vámi povíдали. Samozřejmě všichni měli nejradši sexuální výchovu. Poslední, kdo je na řadě, je naše výtvarnice. Paní Račokové děkujeme za její výtvarnou výchovu, která probíhala v naprosté pohodě. Děkujeme, že jste to s námi zvládla.

A teď přejdeme na pány učitele. Děkujeme panu Dubovi za skvělou fyziku. Nejraději jsme měli, když jste nám něco ukázal na nějakém pokusu. Dokonce jsme se někteří vypravili večer, díky fyzice, na zatmění Měsíce. Byl to skvělý pohled. Dále děkujeme panu Novákovi, se kterým jsme měli dějepis a přírodopis. Panu Polívkovi děkují všichni angličtináři, věříme, že s námi tento jazyk nebyl vůbec jednoduchý. Nikdy nezapomeneme, jak jsme Vám dali na dveře past – izolepu. Kluci děkují také panu Hamadovi, se kterým prožili 2 roky tělocviku. Všechno jednou začíná a všechno jednou končí. Udělali jsme mnoho průšvihů a také jsme se smáli každému přeroku učitele. Z Ády se stal Eda, z Dominika Benedikt, z Valčí Vlasta a z Kristýny dokonce Miša. Víme, že to máte těžké zapamatovat si každý rok nová jména, ale alespoň byla legrace.

Byla jsme zvláštní třída, například jenom my mohli ztratit klíč od třídy a následně oba dva náhradní. Jenom 9.A měla půl roku smradlavý syreček za tabulí a jen naši třídě mohla zmizet hadice z umyvadla a tak dále a tak dále – je toho opravdu mnoho. Líbili se nám také hlášky našich učitelů, například jeden pan učitel místo „nashledanou“ na konci hodiny nám sdělil: „ždímejte!“. Zadávali jsme si totiž závěrečnou práci a ten pozdrav měl znamenat, abychom ždímalí své znalosti z hlav. Také se nám líbila hláška jedné paní učitelky, která nám každou hodinu říkala: „Příští hodinu už opravdu začnu psát poznámky.“ Říkala to od září, ovšem první poznámka byla až v březnu. Opravdu, dokázali jsme se smát každé psině. Jedna naše učitelka nám jednou řekla: „Smích přejde.“ My na to máme svou odpověď: „Nás nikdy (nepřejde).“

Jak vidíte, vzpomínek máme opravdu nespočítatelné množství. Už to nebudeme prodlužovat.

Na konec bychom ještě chtěli poděkovat paním uklízečkám, které to s úklidem v naší třídě určitě neměli jednoduché. Dále panu školníkovi, který vždy vše opravil. Také personálu kuchyně, který nám vařil výborné obědy. Nesmíme zapomenout ani na slečnu Jarušku z kiosku, která nám prodávala ty nejlepší svačiny.

Za všechny žáky 9.A Vám přejeme krásné prázdniny plné pohody a nezapomenutelných zážitků. Také Vás prosíme, držte nám palce, ať ten život zvládneme.

Vážení učitelé, paní učitelky a milí žáci, již je to devět let, co jsme vstoupili na půdu této školy. Byli jsme ustrašení, co nás čeká, ale zároveň odhodlaní k novým poznatkům a zážitkům. Byli jsme malé děti, které nevěděli, co mají očekávat od budovy s názvem škola. Spousta z nás od toho očekávala úplně něco jiného. Dovolila bych si říct, že se hodně dětí do školy těší a pak, když do budovy vstoupí, tak je to naopak, ale to samozřejmě není nic špatného, povězte mi, koho z vás povinnosti baví, a k tomu ještě školní. Nezapomínejte, jelikož to strašně rychle utíká. Nedávno jsme byli v první třídě a teď jsme v deváté. A moc děkujeme všem, co to tu s námi těch devět let přežili. Děkujeme všem paním kuchařkám za to, jak nám tu výborně vaří. Panu školníkovi, jak udržuje naši krásnou školu. Paním uklízečkám, jak tu úžasně uklízí a že přežili náš neskutečný nepořádek ve třídě. Děkujeme naší usměvavé Jarušce, že nás nikdy nenechala o hladu a pokaždé jsme měli možnost zakoupit si dobroty i ovoce v našem bufetu. Děkujeme naší paní sekretářce za to, že vždy byla ochotná zavolat rodičům, když nám bylo nejhůř. Děkujeme naší paní ředitelce a panu zástupci za to, že bezvadně vedou naši školu. Největší dík patří našim učitelům. Děkujeme paní učitelce Ruttové za její ochotu a vstřícnost a za to, že se s ní dá povídat o všem a tím nám zpestřila vyučování. Dále paní učitelce Košnarové za to, že to s námi na tělocviku přežila a že nás nepřizabila za to, jak jsme byli líní. Děkujeme panu učiteli Hamadovi za to, jak nás na tělocviku dokázal prohnat. Dále bychom chtěli poděkovat paní učitelce Výkusové za pohodové hodiny matematiky a za krásnou hlášku: „dostaneš poprdelismus“. Na to nezapomeneme. Panu učiteli Novákovi děkujeme za to, že i když mu nebylo do smíchu, tak se snažil být hodný, milý a vtipný. Panu učitelovi Dubovi za příjemné hodiny pokusy a za to, že byl na nás milý a chtěl nás připravit do života. Děkujeme paní učitelce Opltové za to, že nás vždy vyslechla a povídala si s námi o všem a samozřejmě jí děkujeme za skvělé hodiny. Dále bychom chtěli poděkovat paní učitelce Chroustovské za to, jak na nás byla hodná a snažila se nám vyhovět a za její hodiny angličtiny. Děkujeme paní učitelce Čáchové za to, jak nás naučila chemii, někoho více někoho méně, ale naučila, a děkujeme za krásný lyžařský výcvik v sedmé třídě. Dále paní učitelce Račokové za krásnou výtvarnou výchovu, vždy k nám byla milá a usměvavá. Děkujeme paní učitelce Havlíčkové za její pěstitelské práce a sázení kytiček, bylo to příjemné. Můžeme bychom chtěli poděkovat paní učitelce Šukové za úžasný zeměpis a za to, jak na nás byla milá a díky ní jsme se nemuseli koukat na televizi, protože nám vše povyprávěla a byla s ní velká legrace. Děkujeme také učitelům, kteří nás na nic neměli, ale setkali jsme se s nimi při suplování. Rádi též vzpomínáme na paní učitelky z prvního stupně, jejichž rukama jsme prošli jako malí. A to nejdůležitější nakonec. Chtěli bychom poděkovat naší nejlepší třídě paní učitelce Tahalové. Nejmilejší paní učitelko Tahalová, děkujeme vám za nejkrásnější čtyři roky s vámi, za všechny krásné školní výlety. Samozřejmě i za český jazyk, který s vámi byl prima. No prostě za všechno, co jsme s vámi prožili a za to, co jste pro nás udělala. Jsme moc rádi, že jsme vás mohli mít. Strašně moc vás máme rádi a budeme na vás vzpomínat. Budete nám moc chybět! A tímto se s vámi se všemi loučíme. Přejeme vám krásný zbytek dne a překrásné prázdniny a budoucím devátákům přejeme hodně štěstí při výběru nové školy.

Za 9.B Zdenka Kalčíková.